

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. T.**, zast. Mgr. Radimem Dostalem, advokátem, se sídlem Palackého 168, Vsetín, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2013, č. j. 6 Ca 64/2009 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2008, č. j. 38029/2008-SOZ-30.1.-15.10.08, (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 11. 7. 2008, č. j. ZL 6807/213/2007/2008-11, tak, že v části I. výroku v posledním řádku prvního odstavce se slovo „objekt“ nahrazuje slovem „zařízení“. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání deliktu podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), když nesplnil povinnost stanovenou v § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s § 11 odst. 4 a přílohou č. 3, část A nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, tím, že nezajistil, aby dne 17. 3. 2007 hluk ze vzduchotechnického zařízení Rebel bar provozovaného žalobcem,

který proniká do chráněného venkovního prostoru stavby rodinného domu č. p. 2659, ulice Štefánikova, Zlín, nepřekračoval hygienické limity hluku stanovené nařízením vlády č. 148/2006 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 30.000 Kč; neboť byla změřena ekvivalentní hladina akustického tlaku v noční době, vztažená k časovému referenčnímu intervalu 1 hodina $L = 46,5$ dB s nejistotou měření 2 dB. V odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal, že dne 17. 3. 2007 byl v noční době zahájen výkon státního dozoru nad provozem vzduchotechnického zařízení provozovny „Rebel bar“; výsledky měření byly zapracovány do protokolu o zkoušce č. HL-19/2007 vyhotoveném Zdravotním ústavem se sídlem ve Zlíně dne 2. 5. 2007, a poté i do části VII. Protokolu o kontrolním zjištění. Osoba uvedená v bodě IV. protokolu o kontrolním zjištění jako obsluha baru potvrdila seznámení s protokolem po ukončení kontroly a jeho převzetí. Žalovaný za stěžejní považoval protokol o kontrolním zjištění a protokol o zkoušce č. HL-19/2007, kterými bylo prokázáno, že žalobce porušil povinnost, aby hluk ze vzduchotechnického zařízení jeho provozovny nepřekračoval hygienické limity. O procesních právech byl žalobce v průběhu předchozího řízení poučen v souvislosti s jím namítanou nepřítomností při měření hluku. Žalovaný neshledal, že by při vydání prvostupňového rozhodnutí byl porušen zákon. Ke změně výroku žalovaný přistoupil z toho důvodu, že zdrojem hluku bylo zařízení. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by při měření hluku bylo postupováno nesprávně, neboť podle ustanovení § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví se výkon dozoru oznámí až po jeho skončení, což se v projednávaném případě i stalo. Pak teprve má být kontrolovaná osoba seznámena s obsahem protokolu o měření a protokolu o kontrolním zjištění, což se má provést jejich doručením kontrolované osobě, tedy žalobci, anebo jejich seznámením prostřednictvím osob vymezených v § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví. Takovou osobou přitom může být i zaměstnanec kontrolované osoby nebo jakákoli jiná osoba, která vykonává nebo zabezpečuje činnost, která je předmětem kontrolní činnosti, tedy i obsluha, jako tomu bylo v projednávaném případě, protože paní I. Š. byla zaměstnancem žalobce v době seznámení s obsahem dokladů o kontrolním zjištění. Ačkoli v době výkonu dozoru nebyla p. Š. zaměstnancem žalobce, přesto žalovaný vyhodnotil dozor jako řádně provedený, protože p. Š. byla pověřena činností, která je předmětem podnikání žalobce. Tvzení o tom, že žalobce provozovnu Rebel bar provozuje tak, že hygienické normy nejsou překročeny, nebyla prokázána. Pro posouzení věci je dále nerozhodné to, že při zkušebním provozu vzduchotechnického zařízení byly hygienické limity hluku dodrženy, neboť tyto limity musejí být dodrženy po celou dobu provozování zařízení, což v projednávané věci splněno nebylo. K poukazu žalobce na hluk pozadí žalovaný uvedl, že samotné měření bylo provedeno včetně hluku pozadí, který pak byl samostatně měřen v době, kdy zařízení nebylo v provozu, tudíž naměřená ekvivalentní hladina akustického tlaku A byla korigována na hluk pozadí. Výsledná hodnota hluku byla vztažena k délce referenčního časového intervalu.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 4. 3. 2009, v níž vyjádřil přesvědčení, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, protože správní orgány vycházely z měření hlučnosti, které bylo provedeno v rozporu s § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, jelikož se jej žalobce neúčastnil. Podle protokolu byla měření přítomna paní I. Š., která však nikdy nebyla oprávněna jednat před správními orgány jménem žalobce. V předmětné době nadto nebyla zaměstnancem žalobce, ale pouze brigádně vypomáhala, jak sama uvedla v protokolu, kam napsala, že je „obsluha“. Protokol byl paní Š. pouze převzat. Tato argumentace nebyla v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádána. Vlastní

pokračování

měření považoval žalobce za neobjektivní, protože všechna zařízení baru provozuje žalobce tak, aby nebyly závazné hygienické normy překročeny, jak dokládá jeho vlastní měření a dále to, že během zkušebního provozu nebyly hygienické limity překročeny. Žalovaný tudíž nezohlednil jiné možné zdroje hluku v podobě hluku z pozadí, z venkovního prostředí či lidské zdroje. Žalobce se dovolával závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2006, č. j. 2 As 71/2005 – 134, který by měl být aplikovatelný i na daný případ. Žalobce proto navrhoval, aby městský soud napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí prvního stupně zrušil.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 26. 5. 2009, v němž uvedl, že žalobce nespecifikoval, v čem bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu. K porušení § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví a aplikovatelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 71/2005 žalovaný uvedl, že citované ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví bylo v mezidobí podstatně novelizováno, neboť od 1. 10. 2003 platí, že výkon dozoru, při němž je zjišťován hluk, se provede vždy bez předchozího oznámení zahájení kontroly, přičemž vykonání dozoru je kontrolované osobě oznámeno až po skončení dozoru, kdy je vyhodnocen výsledek měření hluku provedeného zdravotním ústavem a tento výsledek a závěr z něj plynoucí je krajskou hygienickou stanicí zapracován do protokolu o kontrolním zjištění, jenž má náležitosti podle zákona o státní kontrole. Kontrolovaná osoba musí být seznámena s protokolem o kontrolním zjištění a musí jí být předán stejnopis, avšak toto seznámení a předání je opět speciálně upraveno v zákoně o ochraně veřejného zdraví; tudíž seznámení prostřednictvím p. Š., byť to byla jen obsluha v provozovně, bylo v souladu se zákonem. Oznámení o provedení dozoru a seznámení příslušné osoby s protokoly o kontrolním zjištění a měření hluku bylo tudíž provedeno současně. Jmenovaná sice žalobce nezastupovala, ale vykonávala činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby ve smyslu § 88 zákona o ochraně veřejného zdraví. Protože krajské hygienické stanice nejsou vybaveny k provádění měření hluku, přizvala krajská hygienická stanice v posuzované věci zaměstnance zdravotního ústavu. Aby byly splněny podmínky zákona o státní kontrole, musí krajská hygienická stanice vyčkat vyhodnocení provedeného měření hluku zdravotním ústavem, teprve poté může uvést do protokolu všechny povinné náležitosti a seznámit s protokolem příslušné osoby. Touto osobou byla paní Š., která dne 21. 5. 2007 již navíc byla zaměstnancem žalobce. S protokolem byla tato paní seznámena a podpisem potvrdila i jeho převzetí. Žalobce tudíž nebyl zkrácen na svých právech, zvláště když mohl proti kontrolním zjištěním vznést námitky. Žádný předpis žalobci negarantoval jeho přítomnost při výkonu státní kontroly. Žalobce v průběhu řízení nikdy nepředložil jakýkoli důkaz o tom, že měření hluku bylo nesprávné. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by nebylo přihlédnuto k jiným zdrojům hluku, neboť krajská hygienická stanice postupovala v souladu s příslušnými předpisy, zvláště když předmětná provozovna byla jediným stacionárním zdrojem hluku v dané lokalitě. Vysvětlil, že hluk pozadí se měří buď na stejných měřících místech, anebo na místech s obdobnou hlukovou situací, pokud např. nelze vypnout měřený zdroj. Při měření hluku pocházejícího ze vzduchotechnického zařízení bylo postupováno v souladu s příslušným nařízením vlády a technickou normou, neboť byl měřen pouze hluk z provozu vzduchotechnického zařízení žalobce, ostatní nesouvisející zdroje byly vyloučeny. Žalovaný proto navrhoval, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 6. 2013, č. j. 6 Ca 64/2009 – 41, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že požadavek žalobce na osobní přítomnost při měření hlučnosti je nedůvodný, stejně jako odkaz žalobce na rozsudek

Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 71/2005, neboť tento rozsudek se týkal sice ustanovení § 88 zákona o ochraně veřejného zdraví, avšak ve znění před novelou provedenou zákonem č. 274/2003 Sb., a tedy i před datem provedeního kontrolního měření. Mezi osobami, které mohou být seznámeny s provedeným měřením a obsahem protokolu, může totiž být v souladu s novou právní úpravou nejen žalobce, ale i jeho zaměstnanci nebo jakákoli jiná osoba, která vykonává nebo zabezpečuje činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby. Paní Š. přitom takovou osobou byla. Nad rámec svých povinností správní orgán žalobci navíc zaslal dokumenty týkající se provedené kontroly dopisem ze dne 13. 9. 2007. Žalobce proto měl možnost se k výsledkům kontroly vyjádřit, což také učinil. Městský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že měření bylo neobjektivní, neboť měření hluku ze vzduchotechnického zařízení bylo provedeno včetně hluku z pozadí, který pak byl samostatně měřen v době, kdy toto zařízení nebylo v provozu, což bylo následně zohledněno při stanovení konečné výše hluku způsobené vzduchotechnickým zařízením provozovaným žalobcem. Protokol o měření hluku pořízený pracovníky zdravotního ústavu, který k tomu má příslušnou akreditaci, považoval soud za řádný podklad pro uložení pokuty dle zákona o ochraně veřejného zdraví. Jelikož žalobce nedoložil, že by sám prováděl měření hluku a že by provozovnu baru provozoval tak, aby hygienické normy nebyly překročeny, soud se k těmto tvrzením blíže nevyjadřoval.

[5] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2013, č. j. 6 Ca 64/2009 – 41, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 12. 8. 2013, v níž uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel setrval na své argumentaci, že správní orgány porušily ustanovení § 3 správního řádu a že nesprávně vycházely z měření hlučnosti, které bylo provedeno v rozporu s § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, zvláště když tomuto měření nebyl osobně přítomen. Stěžovatel trval na tom, že paní Š. nebyla oprávněna za žalobce jednat před správními orgány, nadto v předmětné době nebyla ani jeho zaměstnankyní, pouze brigádně na pozici obsluhy vypomáhala, což vyplývá z toho, že protokol pouze převzala. Tyto námítky přitom stěžovatel uplatnil již v průběhu správního řízení, avšak správní orgány na ně řádným způsobem nereagovaly. Samotné měření bylo podle stěžovatele neobjektivní, protože provozovnu baru včetně vzduchotechniky provozuje tak, aby nebyly hygienické normy překročeny. Při vlastních měřeních přitom nezjistil překračování hygienických limitů. Setrval tudíž na tom, že při měření proto nebyly správními orgány dostatečně zváženy jiné možné zdroje hluku. Stěžovatel ještě zdůrazňoval, že během zkušebního provozu nebylo rovněž zjištěno jakékoli překročení hygienických limitů. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil, stejně tak i napadené rozhodnutí.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil v podání ze dne 3. 9. 2013, v němž souhlasil se závěry obsaženými v rozsudku městského soudu. Žalovaný uvedl, že stěžovatel přehlíží skutečnost, že ustanovení § 88 zákona o ochraně veřejného zdraví bylo podstatným způsobem novelizováno, tudíž není možné vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 71/2005, který vykládal předcházející právní úpravu. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že bylo postupováno v souladu se zákonem, když o měření byla informována pouze paní Š. Rovněž příslušné protokoly o tomto měření mohly být předány paní Š., která v době předání již byla zaměstnankyní stěžovatele. Žalovaný trval na tom, že při měření hluku bylo postupováno v souladu s příslušnými předpisy, neboť

pokračování

bylo zjištěno, že provozovna baru byla jediným stacionárním zdrojem hluku v dané lokalitě v době měření. Z protokolu bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že ostatní zdroje hluku byly vyloučeny. Případná měření hluku provedená stěžovatelem osobně v jiných dnech jsou irelevantní, neboť byl potrestán za správní delikt, který se stal dne 17. 3. 2007. Nadto stěžovatel tato měření nedoložil. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

II. Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal podle těchto ustanovení. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

[10] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že podle protokolu o kontrolním zjištění sepsaným Krajského hygienického stanici Zlínského kraje, jejími zaměstnanci Ing. V. H. a RNDr. F. P., byla dne 17. 3. 2007 po 22:10 hod. provedena kontrola u provozovny Rebel bar za účelem měření hluku pronikajícího do chráněného venkovního prostoru stavby rodinného domu č. p. 2659 nacházejícího se na ulici Štefánikově ve Zlíně, pocházejícího z činnosti vzduchotechnického zařízení provozovny Rebel bar provozované stěžovatelem. K odbornému provedení měření hluku byli přizváni odborní pracovníci Zdravotního ústavu se sídlem ve Zlíně, Odboru laboratoří Zlín, úsek fyzikálních faktorů (Zkušební laboratoř č. 1394 OLZ akreditovaná u ČIA k provedení zkoušek v rozsahu přílohy OA). Na místě samém byl identifikován zdroj hluku v podobě vzduchotechnického zařízení provozovaného stěžovatelem s tím, že další stacionární zdroje hluku nebyly zjištěny. V provozovně Rebel Baru probíhala v době měření party u příležitosti 4. výročí založení provozovny. Hlukové pozadí bylo tvořeno dopravním hlukem na přilehlých komunikacích, hlukem nespecifikované hudební produkce pronikající rovněž z provozovny a občasnými hlasovými projevy osob. Vlastní měření

proběhlo od 22:37 hod. do 23:50 hod. Hlukové pozadí bylo měřeno v době, kdy byl ventilátor mimo provoz. Kontrola byla ukončena dne 21. 5. 2007. Tento protokol byl podepsán za kontrolovanou osobu I. Š. – obsluhou provozovny, která podpisem potvrdila seznámení se s protokolem.

[11] Podle ustanovení § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, ve znění účinném v roce 2007, platí, že „zaměstnanci orgánů ochrany veřejného zdraví mohou po předložení služebního průkazu vykonat státní zdravotní dozor v provozovně, v jiné stavbě nebo zařízení (dále jen „provozovna“), je-li při zahájení jeho výkonu přítomna kontrolovaná osoba, zaměstnanec kontrolované osoby, člen jejího statutárního orgánu, spolupracující rodinný příslušník nebo jiná fyzická osoba, která vykonává nebo zabezpečuje činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby. Fyzickou osobu uvedenou ve větě první zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví seznámí s obsahem protokolu o kontrolním zjištění a předá jí jeho stejnopis. Seznámení s protokolem a jeho převzetí potvrzuje fyzická osoba podpisem protokolu o kontrolním zjištění. Odmítne-li fyzická osoba seznámit se s kontrolním zjištěním nebo toto seznámení potvrdit, vyznačí se tyto skutečnosti v protokolu. V ostatních případech výkonu státního zdravotního dozoru zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví oznámí kontrolované osobě vykonání státního zdravotního dozoru po jeho skončení, a seznámí ji s protokolem o měření nebo jiném vyšetření a s protokolem o kontrolním zjištění; takto postupuje orgán ochrany veřejného zdraví i při výkonu státního zdravotního dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku, vibrací a neionizujícího záření, a to i v případě, kdy je vykonáván v provozovně. Je-li předmětem státního zdravotního dozoru podle věty první zjištění vyžadující vyšetření odebraného vzorku nebo měření, seznámení kontrolované osoby s protokolem o měření nebo jiném vyšetření a s protokolem o kontrolním zjištění zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví provede až po skončení státního zdravotního dozoru, kdy je vyhodnocen výsledek měření či vyšetření, který uvede v protokolu o kontrolním zjištění. Seznámení kontrolované osoby s protokolem o kontrolním zjištění a výsledky kontroly podle vět páté a šesté může zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví provést doručením těchto dokladů o kontrolním zjištění kontrolované osobě nebo postupem podle vět druhé až čtvrté. Při výkonu státního zdravotního dozoru jsou zaměstnanci orgánů ochrany veřejného zdraví oprávněni ověřovat podle osobních dokladů (občanský průkaz nebo cestovní pas) totožnost fyzických osob uvedených ve větě první. Fyzické osoby jsou povinny pro tyto účely zaměstnancům ochrany veřejného zdraví osobní doklad předložit. K ověření podmínek vzniku onemocnění pro účely posuzování nemocí z povolání jsou zaměstnanci orgánu ochrany veřejného zdraví oprávněni vstupovat do provozoven.“

[12] Z ustanovení § 88 odst. 2 věty páté zákona o ochraně veřejného zdraví vyplývá (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 87/2013 - 40), že v případě výkonu dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku (srov. V ostatních případech výkonu státního zdravotního dozoru zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví oznámí kontrolované osobě vykonání státního zdravotního dozoru po jeho skončení, a seznámí ji s protokolem o měření nebo jiném vyšetření a s protokolem o kontrolním zjištění; takto postupuje orgán ochrany veřejného zdraví i **při výkonu státního zdravotního dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku** (zvýraznil soud), vibrací a neionizujícího záření, a to i v případě, kdy je vykonáván v provozovně.) není správní orgán povinen kontrolovanému – či jeho oprávněnému zástupci – oznámit, že bude provádět měření, ani jej k tomuto měření přizvat, je však povinen po skončení výkonu státního zdravotního dozoru kontrolovanou osobu seznámit s protokolem o kontrolním zjištění. K tomuto závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře. Poukázat lze

pokračování

např. na rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 135/2008 – 77, v němž vyslovil, že „*přítomnost kontrolované osoby tedy není při výkonu státního zdravotního dozoru zákonem vyžadována*“ a uzavřel, že „*Hygienická stanice hlavního města Prahy postupovala zcela v souladu s ust. § 88 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., neboť stěžovatele seznámila s výsledky kontroly bez zbytečného odkladu po skončení státního zdravotního dozoru.*“ Stěžovatelova námitka, že mu nebylo oznámeno provedení kontrolního měření, není tudíž důvodná.

[13] Stěžovatel se rovněž mylí v tom, že kontrola musela proběhnout pouze za jeho přítomnosti, resp. že paní I. Š. nebyla oprávněna jednat jménem kontrolované osoby. Z ustanovení § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví totiž zcela jasně vyplývá, že krajská hygienická stanice může komunikovat nejen s kontrolovanou osobou, tj. v daném případě se stěžovatelem, ale i s jeho zaměstnanci, nebo s dalšími osobami, které vykonávají nebo zabezpečují činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby. I kdyby tedy paní Š. nebyla v době kontrolního měření zaměstnankyní stěžovatele, byla osobou, která byla pověřena vykonáváním činnosti stěžovatele (pohostinské činnosti), protože jak sám stěžovatel uvádí, byla obsluhou v Rebel baru, jehož vzduchotechnika byla zdrojem hluku. Požadavek stěžovatele, aby měření probíhalo pouze za jeho přítomnosti, případně za přítomnosti stěžovatelem výslovně pověřených zaměstnanců, by vedl k naprosté neproveditelnosti jakéhokoli měření hluku, neboť vždy by se dotčení provozovatelé mohli měření vyhnout a poté tvrdit, že příslušná kontrolovaná osoba se měření neúčastnila, resp. že o jeho výsledku nebyla informována. Tím by byl dohled nad dodržáním hygienických limitů naprosto zmařen. Ke zmaření dohledu by mohlo dojít i tím, že by se kontrolovaná osoba při vědomí termínu předem oznámené kontroly mohla na její provedení přichystat, čímž by výsledky měření mohla ovlivnit. Takové měření by ztratilo svou vypovídací hodnotu.

[14] Správní orgány na obdobné výtky stěžovatele řádným způsobem odkazem na znění zákona o ochraně veřejného zdraví reagovaly. Nejvyšší správní soud považuje jejich závěry za správné. Naopak závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 71/2005 nejsou v dané věci, jak správně vysvětluje žalovaný, aplikovatelné, neboť se týkaly zcela jiného znění zákona o ochraně veřejného zdraví, ve znění před novelou, kdy zákon sice rovněž nepřikazoval, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna prováděné kontrole, nicméně určoval konkrétním pracovníkům povinnost oznámit této osobě zahájení kontroly a předložit pověření ke kontrole. I v tomto rozsudku se však upozorňuje, že je třeba zohlednit zvláštní charakter měření hluku z provozoven služeb, a není možné vyložit zákonná ustanovení striktně tak, že by podnikatel musel vědět a být přítomen po celou dobu měření; v daném případě se totiž střetávají dva protichůdné zájmy: jednak je to zájem na řádném provedení kontroly (řádném a pravdivém změření hluku z provozovny) a jednak zájem na hodnověrnosti tohoto měření pro kontrolovaného. Současná právní úprava je však již zcela jednoznačná, neboť tento možný konflikt zájmů vyřešila.

[15] Tvrdí-li stěžovatel, že měření bylo nesprávné, resp. neobjektivní, protože provozovnu Rebel bar provozuje tak, aby nebyly hygienické normy překročeny, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že taková argumentace je naprosto nekonkrétní a není doložena jakýmkoli relevantními důkazními prostředky. I kdyby však Nejvyšší správní soud přisvědčil této důkazně nepodložené argumentaci, že během zkušebního provozu nebyly hygienické limity překročeny a že stěžovatel obecně bar provozuje tak, aby

hlukové limity nebyly překročeny, pak tato tvrzení nevyvrací zjištění učiněná správními orgány, že dne 17. 3. 2007 k překročení hygienických limitů došlo.

[16] Totožné stanovisko ohledně nedoložení jakýmkoli důkazy Nejvyšší správní soud zaujímá ve vztahu k argumentaci stěžovatele ohledně nedostatečného zohlednění dalších zdrojů hluku a hluku z pozadí. Podle kontrolního protokolu Nejvyšší správní soud navíc zjistil, že v dané době nebyl zjištěn žádný jiný stacionární zdroj hluku a že hluk z pozadí byl měřen zvlášť v době, kdy vzduchová ventilace nebyla v provozu, což bylo stěžovateli v souladu s výše uvedeným řádně sděleno. Nepodložená tvrzení a domněnky stěžovatele nejsou podle Nejvyššího správního soudu způsobilé zpochybnit závěry zjištěné krajskou hygienickou stanicí a odbornými pracovníky Zdravotního ústavu se sídlem ve Zlíně.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu